

cum probabilis sit n agere p virtute sibi impressa, sed p reu-
 entitatem a Deo eleuatam; eleuatio n est actus sibi Deo
 concursus cum le creato; talis na, ut illam a natio p an di-
 mo ad alium n sibi debite transferat, qd in re sua ead
 creationem a se uis pte. Si n conseruet in actu primo
 ad ealem actionem, hoc n torat uirtus impressa p aliqua gli-
 tatem impressa ea glitas est infinita uirtutis et pfectionis, quod
 dari le pugnat, cum n glitas in in subto creat dari posse e
 et subto creati incapax sit infinita uirtutis et pfectio-
 nis impotus e talis qualitas.

Si dicas ee incapax subto n eleuari, eleuatum
 uice capax. Contra, per quid eleuati ad recipienda tale glitatem?
 per actum q dabit processus in infinito. Dico eleuari p eand e
 uirtutem impressam a Deo, n minorem a strues difficultatem. Na
 hac eleuatio supponit ex p subto ad finem recipiendam; q eadem
 pte sibi supponit, qd e impote. In facite constat eleuatione
 in actu in Deo concursu consistere, n uo in uirtute impressa,
 p quam creatura in actu consistit, ut sit uum Deo opcha.

Obijeris n' fessum ee futura infinita per-
 fectionis eam impressam uirtutem. Sed probati. Virtus produ-
 ctiva potius mensurati uum no produendi effm, quam cum
 existentate. Sed mis ille produendi nullis suppositis sub-
 q e mis creationis legit infinita uirtutem in equa: q qua-
 litas impressa q creatura conseruet in actu primo ad crean-
 dum eet infinita uirtutis et pfectionis. Mun. ab obij concediti
 cum D. Th. 3. p. q. 13. art. 2. et 2. d. gentes cap. 21. Marius pbat
 q tanta uirtus legitur Angeli. u. g. quanta ad creationem ead ad creationem
 menti, l. ma 1. q illa n mensurati uum entitate lei producta
 q e longe nobilior in Angelo, quam in elemento, l. ma prima
 sed cum no produendi q ad Angelu et elementu e ex nihilo:
 Si q creatura p illa qualitate e in actu primo et p p h o n a ta
 ad ealem actionem, uirtus qua ex in statu conseruit e infinita

perfectiori, cuius incapax e creatura, atq³ adeo vix ea virtus est
impossibilis. Vnde pot^{est} n^{on} esse ex le pugnantia sub^{stantia}, sed et in en-
tate sua impossem est talem qualitatem, cum n^{on} sit accens, vti
sui est h^{oc} p^{ri}mo ad se h^{oc}im

Ad argumentum superior^{is} lo^{co} positu^m pot^{est} ex dictis
responso, falsa est n^{on} maior. Ad cuius un^{um} p^{ri}mo em^{enda} le^{ctio} eam le
pugnantiam p^{ro}uenire ex p^{ar}te actus vitalis, q^{ui} talis est, cuius le^{ctio} em^{enda}
a^li^obi assignabimus, est n^{on} ab hoc lo^{co} aliena. Instabis q^{ui} pot^{est}
Deus est est efficere ut ma^{ior} in firmel, et p^{ar}te sustentet p^{ro}leuati^one^m:
sed hoc est imposse: q^{ui} est est. Act^{us} negat^{us} maiorem. T^{er}cio est q^{ui} p^{ar}
oleuati^oem ad p^{ro}ducendum actus, q^{ui} n^{on} debet n^{on} destruere est en-
ta^m le^{ctio} q^{ui} eleuati^o: at v^o q^{ui} instruem destruere est en^{ta} ma^{ior} p^{ri}mo, q^{ui}
est p^{ar}te p^{ro}duci^one p^{ro} sustentatione destruere est est en^{ta} q^{ui} est actus.

Quod de ma^{ior} p^{ri}mo dictu^m est, h^{oc} est s^{ed} n^{on} talem acti-
uitatem ad p^{ro}ductionem quantitatis, et a^li^orum mod^orum, in
fige et destgnitate v^o fige et a^li^orum mod^orum. Quod v^o p^{ar}
oleuati^oem et dest ma^{ior} dictu^m est, cuius entit^{as} creat^{ur} et instruem
n^{on} instruem modis et le^{ctio} v^o, si aliquid sunt ex ma^{ior} le^{ctio} p^{ri}mo destruere
destruere accom^odat.

Art. 3. G^uid requirit ma^{ior} ut causet.

T^{ri}am est q^{ui} in qu^{estio}nem uenire possunt v^o sint ma^{ior} conditi^ones ad
causandum de cel^o et bar. d^{is} p. 13. Sect. 8. n^{on} instruem. Existenti^{as}
Quantitatem, Instanti^{as} a^li^o. P^{ri}orem necesse est p^{ro}bat^{ur}, q^{ui} las
ante ex^{ist}iam solum est obstacul^o et instruem id aqua est p^{ro}ducenda:
ma^{ior} v^o obstacul^o nihil est, sed solum n^{on} le^{ctio} pugnat illi est; instruem
id p^{ri}mo, aqua solum p^{ro} creatorem pot^{est} est accipere, nihil ali-
ud est quam ipsa met^o p^{ri}mo ca^us: q^{ui} ut causet nec sup^{er}ponit^{ur}
existens le^{ctio}. V^o h^{oc} est ex ma^{ior} p^{ri}mo est creat^{ur}, ut pot^{est} in ipsa
ma^{ior} p^{ri}mo q^{ui} abst p^{ri}mo ad reale efficiens a^li^o p^{ro}crem

adducit: q' ma potis n' pot' inseruire ad generocim: atq' adeo n' pot' causare nisi: leali existat. q' n' pot' causare nisi prius a deo creet, e' n' uere lealis et p'pica i'a: sed creas e' col- latio reo l' co'id: q' ma n' pot' causare, nisi existat lealitor.

si in exia distinguat' ex na lej ab a'chali e'antia tunc temporis am e' leg n' ut conditioem ma ad causandum: si uo n' distinguat', qua de le a l'bi am e', exia n' e' conditio. Pro bati q' conditio e' Temp' aliquid distinctum ab ipso p'no et p'bi sumpti: sed exia n' distinguat' a ma a'chali: q' h'et se ex p' pri' p'bi ui p'bi sumpti n' uo ut conditio p'legita ad causandum.

Obijes. Causa ma p'ndet a p'ra: q' ma n' supponit existens ante ejus aduentum. Res' exiam ma p'ndet a p'ra n' ut a causa antecedente, sed ut a condicione subsequente: de p'ndentia uo a subsequente n' confert, imo supponit exiam qua' p'ndet ut in re. l' supposititalitatis uolere e', et si n' ab hac quoad exiam p'ndet tanquam a subsequente, supponit' m' ex istens, ut ab illa p'ferat' quoad exiam

de quantitate si l' dicendum senset Ivar. eodem lo s. de amia nate se parari n' pot' n' e' in condicione ad causandum logice legitam, sed ex eo p'obulari, quod omnia ma ta l'is sit na, ut extensionem p' quantitate nate p'obulet, et p'obati q' si ma diuinitus denudata quantitate et coniuncta p'ra (quod fieri pot') a Deo conseruet' p'rabat' nihilominus sua e' p' causa l'itatem: q' quantitas n' e' conditio logice ad illa p'cedenda

Obijes. Agens nate quod induit p'ra p'obulat nei quantitate in ma ut illa inducat, nisi n' de h' uolent' h' p'physicus nihil p'uit operari: q' et ma ex se p'obulat quanti- tatem ut causa l'itatem sua exerceat. Res' agens legione qui- tatem ad operandu in p'ra, q' se accomodat ei'is na et pro- prietati q' e' quantitas: ut et p'ra di e' malis. Ia accomodat et p'ndet modum quantitati, si q' n' sit malis, saltem eius in p'ra h' comp'ar' h' pot' n' quod id sit a l' l'it' n' e' i'um

Nuncio certum sit nec diuinitus maiorem posse exercere suam
 causalitatem eam quam instantem, quod probat quod implicat
 ex una parte dari causalitatem maiorem ad finem, quia ex altera detur cau-
 salitas sua ad maiorem (intelligo ^{ad finem} quod causantem a maiorem) sed positis his
 causalitatibus maiorem et sua efficientem unam posse: quod non potest maiorem
 causare finem instantem, implicat enim compositum esse unum esse
 habitum, quodque partes esse distantes.

Obijes. si efficiens potest diuinitus agere non appor-
 ximate. u.g. ignis quod est in India potest hic alium ignem generare: quod et maiorem
 abens potest causalitatem suam esse finem exercere. Let negando con-
 sistentiam. laus est quod est efficiens communicat esse producti effectum per influxum
 a se egredientem et receptum in effectum: ac uero causa materialis communicat
 compositis cuius non potest non esse causa. Supponitur quod causas finem, su-
 mmet esse, quod implicat fieri potest maiorem eam instantem

Ingenium testatur quod maiorem ponatur in actu primo
 ad causandum per aliquam partem a se distinctam, quemadmodum uero
 quod est efficiens creata ponitur in actu primo per partem a se distin-
 ctam, nimirum quia latius est in se et uoluntatem, ignis per
 calorem, et per lucem, quod sunt quilibet a rubra aera, ignis, et
 alia distincta. Affertur, sed falso, et probatur, quod haec pars quod

aliqui

addunt maiorem, esse nec, quod accidens a liquore, et mixtum. Si primum uero ce-
 dat non potest cum finem unum per se uoluntate, quod recipitur in actu ente.

Non probatur quod pars debet esse proportionata actu, et esse finem
 eam actu subiecti: quod pars debet esse subiecti, atque ad ipsam et
 entitas maiorem, cum de illa est de quauis aera subiecta rubra
 sit eadem ratio. Vltimum quod ad uoluntatem tale accidens, quod datur
 in maiorem aliud accidens, quod sit pars ad idem, et non. Si primum de
 rebus processus in infinito, cum de utroque sit eadem ratio. Si 2.
 a ratione potest esse immediate recipi in entitate quia, cum hac pars
 quod est actus uoluntatis in illa recipiatur. Nam si subiectum est
 actu subiecti et magis per proportionatam maiorem, quam quod uoluntatis accipit.
 Non maiorem certum est esse ad finem: quod per summam certum est et non

per aliquid illi superadditu. His et probari pot argumentis ea
pam n ce mium, quod u lterius un format, q ma n pot unri-
pi, nisi ut pra ad sui subiale, et n pot unri pi sine tali mo-
est. n ab illa distinctus; q signum e pam ma ad sui subiale,
(quod et ad quantitate dm e) ce ipa ma cont tale, et n aliquid superaddi.

Habes q etiam si distinguat ab entitate ma ce lo-
gica uo ditem, ut illa causet: quantitate uo ce p p p i c a, q i r u p p l e
n pot, indistincta uo ce et conditio nem nulla u i r u p p l e b i t c m.

Art. 4. Quae nam sit materiae causalitas.

Nullam in materiae calitem ab eius entitate distinctam aliqui agnouerunt.
q inia ut nullo stabilitur sunt, ita facile corrumpit. Nam pot diuinius,
ma consistere se perata ab vi fra: sed hinc daretur ita ma entitas
sine ulla causalitate: q causalitas ma aliquid e distinctu ab eius
entitate. Si dicas legi coeciam et indistincta fra ad hoc ut causet.
Contra: conseruet Deus pam a liquam q pinguem ma, quod in suis ma-
libz possibile e, in nati na Tr accidit, hinc temporis dabit coecia
fra et indistincta, ce m n datur ma causalitas: q illa ab illa distinguitur.

In hac n exigenda uana recensentur A. A. plura,
alij n. in letoe ca cam falo conbituerunt, q ietas consequit
e pam quem pcedit calitas. Alij ipsummet e flm calitatem ce
affirmant, q inia quod attinet ad pam facit le p i t a t i p d e n.
e flm ma et pot sine illa conseruari: q n e opus causalitas. Quod
ad compositi pet et, nam causalitas ma prius habi ad pam
q fra pcedit compositi ce ce ce e flm ma

Qua igitur haec in re ce le bus sunt o p i c i, qua-
rum utraqz satis philosophice ac probabilis e. L. hanc a d d a t.
dis p. 13. sect. 9. aserit, causalitatem ma consistere in unione
fra ad mam, q unio e m i s i p r i u s fra et illius causalitas, et

sub divisiōe cui e' et' calitas mā. Et cum illa n' idem sit. 2^a
 e' P. R. q' duplicem unionem concedunt, altera ex p. mā, q' sit
 calitas mā, altera ex p. fā, q' sit calitas fā. Ab hac disces
 dit Curs. lib. 2. phys. cap. 7. q. 6. art. 2. et q. 8. art. 1. et
 pns. 5. Met. Et n. duplicem hanc unionem agnoscant, in ea tr'
 causalitates mā et fā n' collocant, sed mos alios accumulante,
 De q' tamen in diversu. Modus prioris opinioem exponamus,
 et q' unionem in fieri et in factu esse possumus accipere, quarum
 utraq' e' causalitas mā, primum de causalitate in fieri, dein
 de eodem in factu. Et dicendum e' ut distinctius procedamus.

De causalitate mā in fieri.

Causalitas mā in fieri e' generatio passiva, s. generatio, n' quatenus
 ab agente procedit, s. n. e' actua, sed q' tenus in mā recipit
 et e' effectio fā subiectis de illius pns, si q' attingit unio-
 nem. Ita Svar. disp. 13. sect. 9. n. 5. et disp. 13. sect. 6.

Probat' q' calitas centralis et immediate pendet a cā, et
 illa mediante pendet a fā: sed generatio passiva centralis
 et immediate pendet a mā et illa mediante pendet fā in fe-
 ri et a mā: q' e' ejus calitas in fieri. Quor' pars maioris pro-
 bat' q' generatio passiva a mā pendet: sed mā n' indiget alio
 mō ut pendeat a se quā modifiat: q' nec generatio passiva me-
 diante alio mō, sed immediate pendet a mā. Min. hujus argi-
 pōt ab exemplis, nam sessio p' scriptam unit' sedenti sine
 alia intermedia unione, quā conectat, et idem dñ e' de reliquis
 mō. In generatio passiva centralis pendet a mā: q' immediate
 et ab illa pendebit. aut nulla indiget probatione et in fieri
 us non formabit. pns q' pbat' e' in alijs q' centralis pendet
 ut. generatio activa immediate procedit ab agente: q' passiva
 immediate recipit in mā, cum sit eodem rō

2^a pars ejusdem maioris probat' Generatio

passiva pendet immediate a materia: sed si materia sit in fieri pendet a generose: quod mediante illa pendet a materia. est enim quibusdamsuis superfluum. Unde tam contrahitur pendet generatio a materia a agente quia generatio passiva a materia: sed si pendet ab agente in fieri mediante a materia generose: quod mediante passiva pendet a materia

Obijes. Deus potest habere generose in materia conservare: quod materia non est per illam. Unde negando autem, quod generatio triplicem rursus dicit contrahitur ad primum actum a quo est, ad materiam in qua recipitur, ad finem ad qua habetur, et sine aliquo ex his implicat posse dari, si in materia separata erit productio alicuius effectus ab agente, non ex materia, atque adeo erit creatio et non generatio

2^a Generatio passiva non est facta unius: quod pendet a materia mediante aliquo unione, a quoquin daretur effectus factus sine materia, nimirum unitum sine unione, quod non minus implicat, quia dari albu sine albedine. Unde negando consuevit sum non passiva generatio sit immediata de dependente facta a materia, non indiget aliquo intermedio quo materia uniat. Ad confirmationem dices unum ibi non significari unionem, nec eius effectum factam, sed de dependence, sicut et alibi, in legibus unum non dicitur ab unione, ut patet in mixto, quod immediate dependet ab eis quae modificant, et dicuntur illis unum; non in ab unione, sed quod immediate legibus coniuncti sunt, ab illis quod dependet

Hec obijes motus localem contrahitur pendere ab spatio mediante ubi, cognoscitur ab obiecto, mediante eorum. quod potest generatio passiva pendere contrahitur a materia mediante unione, et non immediate. Unde ne quando consuevit, quod motus localis pendet ab spatio et cognoscitur ab obiecto, tanquam a lestrin

ppter eas indigent a ligno ad qd hōm intrinsece, et quome-
 diantec pendeant: ac uō generāō pendet amā, tanquā
 a subto p pno in qd recipit, ppter ea quod immedīate.

B. Efficiens tā, finalis, et exemplaris unam
 tm hōie calitatem ēē suos efficit: q mā unā tm hōie q erit unio,
 Actū negando consensum, qī cā mā hōie ē intrinseca, ppter eas
 tm cāō inferi sed et infactō ēē, unū dupplicem hēt calitātē
 inferi et infactō ēē, illū uō q in argumentis aduenit, sunt tm
 cā inferi, sublata n. actione agentis n intelliguntur care, alio
 sublata generis passiva, adhuc mā intelligit care, frām illi
 unitam et compositū. Dicitur frā et cā intrinseca, et
 hō n hēt nisi unā tm calitātē, infactō ēē q mā et compo-
 situm; q mā unam tm hōie infactō ēē. consensū in qua d
 dāe dubitatis a paritate rōis probari uideat, cum utraq sit
 cā interna. Actū hōie rōis ēē rōis, qī mā cum actōe dō
 fiat p rōis tm a dō pendet inferi q frā uō infactō ēē
 at uō frā n tm pendet amā, cum illi unita ē ut pēt, sed
 cum conuenit de pendentor ab illa conuenit, de uis pōis exiit:
 q de pendent amateria etiam inferi

Sed contra ē, qī mā tam cā intrinseca ē hōis,
 quā eius uis compositū: phisici alioqis spū: sed in hōie,
 unā tm hēt calitatem: q in le liquis et compositis una
 tm hēt. Mai. p se pēt, cum mā sit a clara pars cōtrā hōie
 in hōie. Min. probat, qī frā rōis rōi n aduenit de pōis mā
 n pendet inferi ab illa; q mā n hēt calitātē ēē illa inferi
 nec et infactō ēē, sed tm ēē compositū. Actū negando min-
 orem, qī generāō hōis passiva ē calitas inferi mā, nū unio-
 omī et unio calitātis infactō ēē rō compositū. Nec opus ē ut
 generāō hōis le liquis generis bō comparet, ē n. alioqis u
 spū. Nec mā eodem mō ē cā hōis, ac le liquis. Nam in re
 liquis ē cā frā, in hōie uō minime, in quo cum iurā p bā h
 Licet dicendi modum, de quo statim, unio sit in mā causa f

De causalitate mae in facto eē.

Unionem eē causalitatem mae in facto eē docet Luv. locis cit.
per multig³ alij quos se fore et probat. Unio immediate pendet
a mae, et mediante unione pendet frā in facto eē: q̄ unio eē calitas
mā in facto eē. Præciā pōt q̄ has tm duas conditiones ad vera
causalitatis rem sufficere Superiori. Lo diximus. an̄ probat.
quod priorem pōt, q̄ si unio penderet mediante aīa unione
daretur processus in infinitū, cum n̄ de h̄ maior mā in una q̄ via ha.
quod posteriorē confirmat, q̄ seclusa p̄ in thum oī aē h̄ nec
quatenig³ aīa de penderet h̄ intelligit. Frā penderet aīa in fa-
cto eē mediante unione: q̄ unio eē causalitas mā in facto eē.

2° Unio n̄ pot̄ nec diuinitus eē mām conser-
uari: q̄ immediate ab illa pendet, et confirmat, q̄ si median-
te aliquo modo penderet sublat̄ tali mō pot̄ et conseruari
a Deo eē mām, quemadmodū accidentia sublat̄ in h̄sione
qua mediante pendent q̄ sublat̄ eē illud a Deo conseruari tur
quod tamen eē falsum, et probat̄ ulterius, q̄ si sublat̄ unio-
ne in p̄te eē, quod frā r̄ausch aīa: q̄ unio eē ejus calitas.
Dices id probare sequi unionem tanq̄a conditem ad causalit̄
tatem mā. id uō falsum eē facile ostendit, q̄ posita unione
sine alio mō intelligit mā eāsi frām: q̄ illa tm sufficit ad
causandum, et queng³ alius modus imperh̄ens est.

+ Causalitas eē dependentia e flū a sua cā. Sed unio n̄ it̄ Obijcies. 1.
dependentia frā aīa: q̄ n̄ eē calitas mā. Min. de qua pot̄ eē
dubitatio pōt in c̄nima lat̄ q̄ eē unita mā, ut n̄ n̄ penderet ad
illā. Sed unionem diuidendam eē in unionem q̄ sit dependentia
sit, qualis eē q̄ intercedit in frām p̄alem eē mām, et hanc
eē causalitatem; et in unionem, q̄ sit pura, hoc eē n̄ sit dependen-
tia, qualis eē unio partium integrantum, et unio in c̄nima
mām eē maji, et hanc n̄ eē causalitatem r̄i frā, se sit r̄i
v̄tius, quod mediante unione pendet aīa, ex quo sol̄ colli

gere le unionem ee distinctam uis hactenus ad dependentiam qd ee
unio, ut genus a sua spci, n uis ap. rei, atq. ad hoc concedimus uni
onem nec causalitatem mae ee frim ratem, q nullo mo a b i hca cau
sati, ee m qd vbi frim mae q causant, ~~ita~~

+Obijcies. 2.

Unio semp supponit extrema uniuersali q n pot
ee calitas mae. and pot qd unio dependet a b extremis i illa
supponit. Conscia qd bat qd frim e alterum extremu huius uni
onis: q unio e illa posterior: q n e calitas mae ad frim, qd calitas
e prior re q causati. Ite d. traditam doctrinam distinguendo, an
unio pura supponit extrema uniuersali, unio qd e de dependetia
concedo, nam in hactenus ppter quod sit de dependetia accidentis a
sub, n e posterior ipso accidente, et ac ho qd e de dependetia tri
a cae efficiente e prior ipso ho

Una ne detr unio in mae et frim, an duplex.

Unam tm admitit cit. Ivar. q probati, qd unicus tm mus uniois
connehit duo extrema in se, et eentiam ordina ad illa dicit:
qd unus sufficit ad connehitendam mae et frim. 2. qd si exclusa
oi alia unione, bene intelligimus p unam tm mae et frim inter
se connehit, et causari ad inuicem, ac totu componere: q frim ha
geung alia assignati. R. obijcies n minus mae ee cam frim,
quam frim mae: q duas uniones concedendas ee, in q qd hca cau
salitas consistat. Respondet unam unionem sub diuisi rursu
diuisi esse ee calitatem mae et frim, in qua saltem uirtuti
illa distinguunt. Quod si iterum obijcies mae et frim
ee ias physicas reati distinctas: q reati distinctas cau
salitates posse habere: q conscie probati, qd ee. su h i p p s i s
causa litalibus distinguunt: q si reati distinguunt reati
distinctas postulant causalitates. Negati conscie, qd pa
prio e calitatis mae in frim et ac ho causalitas efficientis

q' distinguunt reaty, et h' actio et passio solum uirtuaty dis-
 tinguunt in se. Solum q' probat argumentu uirtualem distri-
 ctione in eadem unione concedenda e, ut sit e' tunc ma e'
 frai, quod libenter concedimus

Hinc colliges eandem unionem, quatenus e' calitas
 ma, dici posse priorem frai, q' e' a frai, et quatenus e' calitas frai, prio-
 rem ma. Nec n' e' inueniens uelut sub diuisis uirtutibus eandem
 rem ea priorem e' posteriorem, uino nec ita concedendum e' in
 causis ut sibi melius sint ea, quemadmodum docet Philosophus.

Obiicit 2°. Dependenti semp e' in leg' depend-
 det: sed in compositis malib' dependet frai a ma, et uersum ma
 a frai: q' tanta sunt duae uniones, per quas ad inuicem dependant

Ret' eam unionem e' et in ma in qua e' frai, se dir-
 so mo, cum frai n' e' idem uirtuaty in ma uo e' in h' actio, quod sufficit
 ut eadem unio, sub diuisis uirtutibus, sit utraq' dependenti, q' et sub-
 tium ut denominet album dependet ab albedine, et in dependenti
 q' e' in h' actio ipsius albedinis, h' actio in e' sub. Nec officit
 quod hae dependenti sit magis intrinseca, nam eadem difficultas
 est in utraq'. Hae uo unio p' terea prius in frai qua
 in ma, q' actio producat h' actio ad frai, n' ad ma. In q' ag-
 ens p' se directe intendit unionem frai, quam producit eam ma,
 consecutue uo ma uirtuaty frai, q' uo p' h' actio continent unionem
 quam unam in ea concedimus ea prius in frai, quam in ma, ad
 eum modum, quod dicimus unionem accidentis cum subto, q' est
 in h' actio se in accidente, n' uo in subto, se in hoc et sit h' actio

Obiicit iterum. Ma dependet a frai reaty, et in unio
 q' e' dependenti e' in ipsa ma, n' in frai: q' in reliquiset compositi-
 hi dependenti ma a frai erit in ipsa ma. Resoluit argum-
 entum ad te, triplici mo' unionem in compositis rati posse ex-
 plicari a celebres Thomam opines, nimirum unionem e' una
 eadem in frai, q' uo tam in ma entitate, ab agente s' officit
 et e' h' actio illa, qua hae in ma, et hoc sufficiens e' de generant

comentium est

homo sit cū genitū quod n̄ addit, e' suari a Deo, & a p̄vā ḡn
rāhali ut producat spūalem unionem, sed de hoc a Lib. 2
possumus dicere unam h̄m cō-unionem eamq̄ in mā ac cor p̄ra
sem d̄ hunc ad argumentū labis assignando maiorem rationē
nam mā n̄ ita ē cā hōis, ut reliquorum compositorum, in le lips
n̄ prius ē cā frā, quam totus, ac ut in hōie n̄ ē cā frā. Deins
in hōie frā ē spūalis, in qua subiectari n̄ pot de p̄sencia
corporalis, quālis ē de p̄sencia mā a b̄ ita, & hanc opinionē
quod si inferas q̄ calitai mā ē divisa, p̄ci in hōie, atq̄ in
alijs compositis, concedendum ē ob a' signatas n̄ ē. 3. mō
dici pot d̄ Iniam statim q̄ ponendam duplicem in homine da
r unionem, aliam spūalem in frā, aliam corporale in materia
et p̄ hanc frā cūc māim

sunt h̄ q̄ afferant frām n̄ cō- cām mā, atq̄
adco māim nullam de p̄sencia in suo cō- hōie a frā, quōs in
ē Henr. quod lib. 1. g. 11. Scotus in 2. d. 12. g. 2. Gregor. idē
g. 1. art. 2. et quōs citat Svar. Probant, q̄ mā nec seu
cō- integrum effectus a Deo, s̄m quod supponit' frām:
q̄ n̄ causat' a frā, sed ad sumum p̄ illum p̄ completur,
tāquam p̄ hūm, & conditionem. Horum alij consequentes
asserunt māim n̄ posse denudari vī frā, q̄ agens non
potest unā expellere quālibet introducat, si h̄ divi
nitus amud et' posse nō tr̄ existere cō- consortium
frā. Alij contrariā affirmant, q̄ consortiū frā ē con
ditō ad existētiā mā, dici h̄ i'us causam La h̄ p̄vie id
p̄nat et' conditōis comprehendit; q̄ Inio nullo satis
argumento convinci pot' et maxima veritatis spem h̄t
et si h̄ ita sit nobis acvii n̄ ē h̄cedendum, quam d̄
ra hō ē auctoritas satis confirmant.

Et dicitur adverte calitatem in una se ad frum et com po
 sibi, cum n. h. effus sunt su ordinat, una tm ad illos sufficit
 calitas, dicitur h. mo calit. totum et fra, ma. n. cal. fram im-
 mediate tanquam ca extrinseca, totu uo tanquam ca intrinseca

Objicies ult. Inter pis integrantes (supposito
 quo media indigent unione) dabit unumq. unionis mus; q. et inter
 pis phisicas dabit alter ex p. fra, alter ex p. ma. Negatur
 in conha; e maior rai e, q. inter pis integrantes, una n. heb. rai.
 fra, alia. nem ma, atq. adeo n. maior rai ob qua in una pona d
 unionis mus, qua in alia. Pis uo phisice longe dicitur mo uni
 un ter, nam alia e p. fra, alia actus, qui si educitur de eade p. fra
 in se h. et unione, si tm illi unite, cum creatus sit, requirit
 unione in ipsa p. fra

Hec e. Svar. Inia, quam p. p. terea, magis con-
 mendandam censeo, quod modum multitudine tollit unico
 q. rem istam a p. t. e accomodate explicat. Probabiliter tamen
 con hana videtur q. duplicem agnoscat unione, altera in ma-
 teria, altera in p. fra. Et confirmatur sententia superiori loco
 posita. Dependens semper in leg. dependet, et causalitas in
 leg. causatur: sed e. op. p. m. quam p. probabiliter amplexumur ma-
 cat a fra et dependet: q. in se debet h. e. a. liguro q. quod cau-
 salit et dependet. Major p. t. inductione. p. reliquas cas ex-
 currando, in oibus n. id verum e. causalitatem e. in effinis
 q. e. dependens a fra a ca

Probat q. in accidentibus e. mai. in h. a. sio-
 nis, p. t. e. a. quod dependet a sub. in humanitate. Dicit
 q. a. l. e. b. Dicit dependet est unio hypostatica: causa h. a. s
 finis efficientis et ma. sunt in rebus q. ab illis cant. d. de-
 pendent: q. verum est dependentiam e. in sebus q. de pen-
 dent, et causalitatem in rebus q. sunt cum n. det. maior rai
 in calitate fra quam in reliquis, q. n. cessat nimirum maior
 pers. istere, fram uo deus advenire, n. s. llet quom. in u. e. fra

sit uera illius causa, et maius proprie illius dependet ab eo.

Nec et arguente quod ab accidentibus de
mit contrarium bene probat. Nam acci^o pendant a sub^o, et non
uice uersa sub^o a accid^oantibus, p^oterea dependet in
illis collocanda e^t et n^o in sub^o, quod n^o aliquid docent ex p^o
sub^o dari alium modum, q^o sit pura unio et n^o dependet ha^otu
perfectum e^t; non quod pura unio sine dependet ha^o sit im^oss^o,
quam aliis in libris admittimus, sed quod h^o n^o sit nec, n^ole
nos p^oter nos in unione p^ose alium modum in ma^o ex^ogrimo
sed q^o talis unio e^t ut e^t n^o h^o e^t sit dependet et e^t e^titas
et ulterius probat, q^o e^titas potius accommodat^o e^t q^o q^oca
q^o in e^t potius ponenda e^t quam in causa.

Nec uerum e^t quod aliqui obijciunt unionem ex
p^o ma^o. si daretur resultare effectus a fra^o, e^t usq^o p^oterea
fratrem e^titas e^t n^o posse. In p^oter n^o assumptum falsum
e^t, nam unio ma^o ad fra^o fit ab agente, alioquin fra^o se ipsa
uniret ma^o, et ma^o rursus fra^o, q^o si ex^o quod fra^o p^oterea
sit ad ma^o ab illa resultat e^t effectus unionis ma^o, et ex^o quod
ma^o p^oterea sit ad fra^o ab illa resultabit effectus unio fra^o
quod e^t falsum in h^ois p^oter, q^o is nullo mo^o e^t e^t ca^o gen^oli
cum n^o attingeret unionem, quemadmodum p^oter n^o attingit effectus

Consequenter ad hanc doctrinam om^o i^o qua^o libet
harum unionum e^t in completam; Un^o neutra sine a^o l^otera sufficit
nec diuinitis dari potest, cum e^t n^o h^o ad in^o uice dependet ab eo.
quod n^o p^oter uenit ex eo quod sint modi ma^o e^t fra^o q^o sunt ex
ha^o incompleta. Non e^t pugnat n^o modum e^t h^o in completam e^t
completi, ut p^oter in h^o ma^o et l^oter creatura. Sed ex eo
quod sint modi e^t n^o h^o ordinat^o ad unum componendum. Nec e^t
p^oter uilium, ut obijctione occurrat unio p^oter fra^o unio ma^o
et ma^o unita fra^o q^o una^o tm^o istarum unionum

Obijes. In hōis una tm unio est: q̄ d̄ in reliquis compositis.
 Nōt negando consiam, q̄ in hōis f̄a n̄ ponit et amā, atq̄ ab
 una tm ē calitas f̄a ad mām, q̄ ē unio in mā existens, et cam
 duplex hōc unio n̄ requiratur ex p̄isa n̄e unionis, sed p̄ p̄
 dependentia, ubi una tm ē dependentia, unus sufficit modus.
 Aliqui tm sunt qui & hanc opinioem alium modum in f̄a rati
 admittunt qui sit pura unio ihus ad mām, qui bene p̄ f̄a
 philosophantur, sed fortassis talis mūs ē superfluus ob r̄iones
 quas hactenus exposuimus.

Obijes. Per eundem mām p̄ quem f̄a unit
 mā, illam causat: sed uniti mā p̄ modum que v̄is ipsa f̄a
 q̄ p̄ illam causat mām, atq̄ adeo superflus ē alter mūs in
 mā, qui sit causalitas f̄a. Respondet f̄am inadquate, v̄i
 n̄ mā p̄ unionem que in se f̄a: sed falsū ē, p̄ eandem cām
 mām, uno potius p̄ illam causat' amā, cum causalitas sit in le.
 causata. Est q̄ mūs unionis q̄ ē in f̄a calitatis mā, d̄ vice
 versa mūs q̄ ē in mā calitatis f̄a, q̄ p̄ utrumq̄ modum ad e
 quatē in cōse unio p̄, inadquate v̄o p̄ quonius illorum.

Et si hōc opinio q̄ duplicem unionem admitt
 sit n̄ solum ad calitatem f̄a et mā explicandam satis accom
 modata, sed et multoru consensu magis hita, contraria tm de
 phabilis videtur, unde in utraq̄ de iudicare difficile est.

Habes igit̄ duplicem in mā d̄m causabilitate
 aliam inferi q̄ ē generatō passiva, aliam in factū ē q̄ est
 unio, p̄ sit una tm in qua causalitas mā et f̄a consistant,
 d̄ hōc in compositis matibus de h̄ in f̄a, in rati v̄o in mā,
 p̄ in unoquoq̄ composito dupl̄ hoc sit, quarū altera sit calitas
 materialis, altera v̄o sit calitas f̄a, et in compositis rati; aliter uni
 ca tm admittenda videtur in mā, cum hōc solo cadat, d̄ in f̄a